

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/29/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518201564
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3518201564.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobkýň 1/ X. a 2/ L. proti žalovaným 1/ D. a 2/ H., o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 13. januára 2020 č. k. 12C/27/2018 - 119, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyniam 1/ a 2/ **p r i z n á v a** voči žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 13. januára 2020 č. k. 12C/27/2018 - 119 súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyňi 1/ sumu 15.000,- Eur a žalobkyňi 2/ sumu 15.000,- Eur v lehote do siedmich dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. Vo zvyšnej časti žalobu, ktorou sa žalobkyne 1/ a 2/ domáhali zaplataenia každej po 25.000,- Eur, zamietol. Žalobkyniam 1/ a 2/ priznal náhradu trov konania v rozsahu 20 %. V odôvodnení uviedol, že žalobkyne si žalobou uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka proti žalovanej 1/ ako osobe právoplatne uznanej vinnou zo spáchania prečinu usmrtenia a zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví a voči žalovanému 2/, ktorý bol poisťovateľom motorového vozidla vo vlastníctve žalovanej 1/, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového zistenia, že pri dopravnej nehode dňa 08.06.2015 došlo k úmrtiu K. S., ktorý bol manželom žalobkyne 1/ a otcom žalobkyne 2/. Dopravnú nehodu spôsobila žalovaná 1/ ako vodič a prevádzateľ motorového vozidla. Žalovaná 1/ bola pre prípad, že v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla spôsobí škodu, poistená u žalovaného 2/. K vznesenej námietke premlčania súd prvej inštancie uviedol, že tieto nároky sa premlčujú vo všeobecnej trojročnej lehote podľa § 101 Občianskeho zákonníka. K dopravnej nehode a úmrtiu došlo dňa 08.06.2015, žaloba bola súdu doručená dňa 02.05.2018, teda nárok bol uplatnený v priebehu plynutia premlčacej doby. K námietke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/ uviedol, že povinné zmluvné poistenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa vzťahuje aj na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá je upravená vo vnútroštátnom práve. Vo vzťahu k odlišnému právnemu názoru v iných súdnych konaniach a k obrane žalovaného 2/ poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ rozsudkom z 24.10.2013 vo veci C - 22/12 Haasová/Perik/Holingová a uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 16.12.2015 sp. zn. III.ÚS 646/2015, ktoré uvádza, že vnútroštátne právo prostredníctvom konkrétnych ustanovení Občianskeho zákonníka umožňuje blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách priznať náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má byť krytá z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Účastníkom poisťného vzťahu je žalovaný 2/ a z toho vyplýva dôvodnosť jeho pasívnej legitímácie v

prebiehajúcim konaní. Solidarita žalovaných 1/ a 2/ je podľa záveru súdu prvej inštancie daná tým, že poškodený si môže uplatniť nárok proti ktorémukoľvek subjektom alebo voči obidvom subjektom súčasne. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že je dané právo na primerané finančné zadosťučinenie za nemajetkovú ujmu, ktorú výšku stanovil tak, že odráža intenzitu zásahu do práv žalobkyň. Výšku uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy určil po vykonanom dokazovaní s prihliadnutím na zistenie, že každá zo žalobkyň mala k obeti dopravnej nehody veľmi intenzívny citový rodinný vzťah, vytvorené silné citové puto, išlo o manžela a otca žalobkyň, pričom išlo o malú zomknutú rodinu, kedy zomrelý nemal iných blízkych príbuzných. Žalobkyne boli finančne závislé od príjmu zosnulého. Usmrtenie pri dopravnej nehode spôsobilo zánik rodinných väzieb. Žalobkyne sa snažili situáciu riešiť uprednostnením vzájomných kontaktov pred vyhľadávaním lekárskej pomoci, prípadne preukázateľnej liečby z tejto emočnej záťaže. Priznaná náhrada za nemajetkovú ujmu nie je stanovená nad rámec bežného rozhodovania o obdobných nárokoch. Vo zvyšnej časti, t.j. v časti prevyšujúcej sumu 15.000,- Eur na každú zo žalobkyň, žalobu ako čiastočne nedôvodnú zamietol. V odôvodnení citoval § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 415, § 420 ods. 1, 2, 3, § 427 ods. 1, 2, § 428, § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 1, § 4 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, 2 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o uložení povinnosti podali žalovaní 1/ a 2/ včas odvolanie.

3. Žalovaná 1/ navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nesúhlasí so súdom určenou výškou náhrady nemajetkovej ujmy. Namietla, že úmrtím nebohého nedošlo k násilnému, náhlemu a neočakávanému pretrhnutiu rodinných a citových väzieb a nebola spôsobená tak závažná deštrukcia rodinných medziľudských väzieb. Fakt, že žalobkyne sú manželka a dcéra nebohého, nezakladá podľa nej žiadny dôvod na priznanie nemajetkovej ujmy v určenej výške. Rozhodnutie súdu označila za svojvoľné, neudržateľné, predstavujúce tabuľkový spôsob určenia výšky nemajetkovej ujmy bez individuálneho posúdenia konkrétnych okolností daného prípadu. Vytkla súdu prvej inštancie, že nebola preukázaná existencia intenzity vzťahov medzi nebohým a žalobkyňami a ani deštrukcia ich vzťahov, nebolo preukázané, že nebohý nejakým spôsobom prispieval na chod domácnosti a ani v akej pravidelnej výške, vykonané dokazovanie je podľa nej nedostatočné na určenie tak vysokej náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobkyne neuvádzali svoje skutočné pocity, išlo iba o všeobecné frázy a výrazy podávané v obdobných žalobách, nevyhľadali odbornú lekársku pomoc, psychológa alebo psychiatra, dlhodobo sa neliečia na žiadne psychické útrapy a nepreukázali ujmu z pretrhnutia týchto väzieb. Vytkla, že je potrebné zohľadniť aj jej postoj (ľútosť, náhradu škody, a ospravedlnenie), dopad na jej pomery. Má závažné problémy v živote - je na invalidnom dôchodku a nemá dostatok financií na to, aby žalobkyne uspokojila vo výške určenej súdnym rozhodnutím. Nemá žiadne úspory, spláca spotrebný úver, pracovala len občas a to iba brigádne. Poukazovala, že z jej strany nešlo o úmyselné konanie. Podľa nej je potrebné zohľadniť aj trest, ktorý dostala v trestnom konaní a ktorý považuje za dostatočný. Uviedla, že ku škodovej udalosti došlo aj pričinením nebohého, ktorý viedol osobné motorové vozidlo značky I. P., ktorý je už v súčasnosti motorovým vozidlom bez dostatočných bezpečnostných prvkov. Konanie žalobkyň považuje za účelové s cieľom vymôcť finančné prostriedky, no nie ako satisfakciu, ale ako finančnú dotáciu na údržbu domu. Poukazovala na rozhodnutia súdov, ktoré v podľa nej obdobných prípadoch priznali nižšiu náhradu nemajetkovej ujmy ako v napádanom rozsudku, sp. zn. 1 MCdo 10/2013, sp. zn. 6 Cdo 143/2017, sp. zn. 7 Cdo/154/2018, sp. zn. 5 Cdo 220/2015, Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co 339/2011.

4. Žalovaný 2/ navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmeniť tak, že sa žaloba voči nemu zamietla. Namietal, že nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v predmetnom konaní, že nárok je premlčaný a že požadovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je v kontexte judikatúry a okolností prejednávanej veci neprimerane vysoká a v rozpore s účelom samotného inštitútu náhrady nemajetkovej ujmy. Argumentoval, že slovenská právna úprava nezahŕňa právo na ochranu osobnosti a z nej vyplývajúci nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pri porušení tohto práva pod náhradu škody, ktorú je možné uplatniť z povinného zmluvného poistenia, a preto je právny záver o existencii jeho pasívnej vecnej legitimácie nesprávny. Zo strany konajúceho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a interpretácii právnej normy (ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka) na predmetný skutkový stav. Zákon o povinnom zmluvnom poistení jednoznačne v ustanovení § 15 ods. 2 ustanovuje, že na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila. Na podporu argumentácie poukazoval na

rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 29. júna 2018 sp. zn. 8Co/106/2018. Namietal, že priznaná výška nemajetkovej ujmy je neprimerane vysoká a nekorešpondujúca okolnostiam prípadu. Súd prvej inštancie podľa neho neodôvodnil, ako žalobkyne výpoveďou preukázali tak intenzívny zásah do ich osobnostných práv, ktorý by odôvodňoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Vytýkal, že sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s argumentáciou o tom, že za určité zadosťučinenie je nutné považovať aj oľutovanie činu vinníkom dopravnej nehody a následné uloženie trestu v trestnom konaní. Uviedol výpočet rozhodnutí súdov, v ktorých bola priznaná nižšia výška nemajetkovej ujmy

5. Žalobkyne 1/ a 2/ sa k odvolaniu žalovaného 2/ vyjadrili a navrhli rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdiť. Uviedli, že k otázke pasívnej vecnej legitímácie dal jasnú odpoveď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2017 sp. zn. 6MCdo/1/2016, podľa ktorého v spore o náhradu nemajetkovej ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná. K otázke premlčania argumentovali, že zákon o povinnom zmluvnom poistení sa vzťahuje len na účastníkov dopravnej nehody a nároky na odškodnenie vyplývajúce zo zákona sa vzťahujú na osobu primárne poškodeného (účastníka dopravnej nehody). V ich prípade ide o sekundárne poškodených, a právnym titulom je nemajetková ujma podľa Občianskeho zákonníka, pričom premlčacia lehota je trojročná. Citovali v tomto zmysle rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 194/2011 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. 2. 2011, sp. zn. 5 Cdo 265/2009. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy stanovenú súdom považujú za absolútne primeranú a poukázali na vykonaný výsluch v konaní.

6. Žalovaná 1/ k vyjadreniu žalovaného 2/ uviedla, že s ním v celom rozsahu súhlasí. Priznaná výška nemajetkovej ujmy je neprimerane vysoká a nekorešponduje s okolnosťami posudzovaného prípadu. Uviedla, že na svojom odvolaní trvá, avšak žiadala v odvolacom konaní rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmeniť tak, že sa žaloba voči nej zamieta.

7. Žalovaný 2/ sa vyjadril k odvolaniu žalovanej 1/ a uviedol, že zotrúva na podanom odvolaní, najmä na námietke absencie pasívnej vecnej legitímácie a vnesenej námietke premlčania uplatňovaných nárokov. Stotožňuje sa s argumentáciou žalovanej 1/, že vo vzťahu k uplatnenému nároku náhrady nemajetkovej ujmy sa súd prvej inštancie nedostatočne vysporiadal so samotnými okolnosťami dopravnej nehody, okolnosťami, resp. pomermi na strane osoby, ktorá do práv žalobkyň zasiahla, skutkovými okolnosťami týkajúcimi sa preukázania citových väzieb medzi žalobkyňami a nebohým.

8. Žalovaná 1/ sa vyjadrila k vyjadreniu žalovaného 2/ a k vyjadreniu žalobkyň 1/ a 2/ a znovu uviedla, že súhlasí s vyjadrením žalovaného 2/, že žalobkyne riadne svoj nárok neodôvodnili a nepreukázali a súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s pomermi na jej strane, čo malo zásadný vplyv na výšku priznanej náhrady, ktorú rovnako považuje za neprimeranú.

9. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

10. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

11. V otázke namietaného nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/ odvolací súd poukazuje na argumentáciu žalobkyň 1/ a 2/, s ktorou sa stotožňuje. Právne závery o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie poisťovní v tomto type sporu, ktoré sa objavili v minulosti v niektorých súdnych rozhodnutiach, možno považovať za prekonané neskoršou jednotnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu totiž prijalo na zverejnenie do Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR rozsudok z 31. júla 2017 sp. zn. 6MCdo/1/2016 pod č. R 61/2018, pričom zverejnená právna veta jednoznačne hovorí o pasívnej legitímácii poisťovne v sporoch o náhrade nemajetkovej ujmy pozostalých po obetiach dopravných nehôd. V čase po rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 6MCdo/1/2016 najvyšší súd nevydal meritórne rozhodnutie, ktoré by v

porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch. Táto otázka bola najvyšším súdom posudzovaná v súlade so závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 6Cdo/143/2017, sp. zn. 6Cdo/219/2017, sp. zn. 6Cdo/206/2017, príp. sp. zn. 6Cdo/212/2017. Tieto rozhodnutia poukázali rovnako ako zverejnené rozhodnutie sp. zn. 6MCdo/1/2016 aj na judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý nielenže v čase prijatia rozsudku sp. zn. 6MCdo/1/2016 vo viacerých ním posudzovaných veciach odmietol sťažnosti poisťovní namietajúcich porušenie svojich základných práv rozhodnutiami všeobecných súdov o krytí aj nemajetkovej ujmy pozostalých poistením podľa zákona č. 381/2001 Z. z., ale v rámci odôvodnenia uznesenia z 11. októbra 2016 sp. zn. III. ÚS 666/2016 uzavrel, že pojem „škoda“ použitý v zákone č. 381/2001 Z. z. je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti s cieľom maximálnej možnej miery rešpektovania relevantnej úniovej regulácie. Od publikovania judikátu R 61/2018 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila v otázke pasívnej legitímácie poisťovne pri žalobách, ako je tá, ktorá je predmetom súdnej veci a nič sa v tejto súvislosti nezmenilo.

12. V otázke premlčania práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sa odvolací súd taktiež stotožňuje s argumentáciou žalobkýň 1/ a 2/ o ustálenej súdnej praxi vyjadrenej v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to v rozhodnutí sp.zn. 2 Cdo 194/2011 (publikovanom v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu pod č. R 58/2014), sp.zn. 5 Cdo 265/2009, ďalej tiež sp. zn. 1Cdo 100/2009, sp. zn. 5 Cdo 278/2007 (publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 75/2008), sp.zn. 3 Cdo 46/2010. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby, ktoré podlieha premlčaniu podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. V prejedávanej veci bolo preukázané, že protiprávnym konaním žalovanej 1/ bolo zasiahnuté nielen do práva na život manžela a otca pozostalých žalobkýň, ale tiež do práva na súkromie a rodinný život žalobkýň 1/ a 2/. Zásah do práv nastal momentom smrti nebohého (08.06.2015); žalobkyne mohli svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať prvýkrát 09.06. 2015. Od tohto dňa začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá skončila 09.06.2018. Žalobkyne svoju žalobu podali na súde 02.05.2018, teda pred uplynutím premlčacej doby, právo žalobkýň na poskytnutie primeraného finančného zadošťučinenia nie je premlčané.

13. Odvolací súd sa rovnako nestotožňuje s námietkou odvolateľov o nedostatočne vykonanom dokazovaní. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo dokazovanie vykonané v rozsahu dostatočnom pre prijatie záverov o naplnení všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti žalovanej 1/ za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkýň 1/ a 2/ vrátane predpokladov práva žalobkýň 1/ a 2/ na primerané finančné zadošťučinenie, relatívnu náhradu imateriálnej ujmy. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná 1/ svojím zavineným protiprávnym konaním pri dopravnej nehode spôsobila smrť manžela a otca žalobkýň, ktorí do toho času žili v spoločnej domácnosti a tvorili pevnú rodinnú jednotku so vzájomnými citovými väzbami. Na strane žalovanej 1/ šlo o hrubé porušenie dôležitých povinností uložených podľa zákona, ktoré viedli k tragickej dopravnej nehode, čelnej zrážke vozidiel, a zapríčinili stratu osoby najbližšej pozostalým žalobkyniam. Príčinou bolo nedostatočné venovanie sa vedeniu vozidla žalovanou 1/ a nesprávny spôsob jazdy, čo je porušením povinností, ktoré vodičovi vyplývajú z právnych predpisov. Dopravnou nehodou bol usmrtený muž v produktívnom veku, živiteľ rodiny. Žalovaná 1/ tak spôsobila neodstrániteľný následok v podobe náhle a neočakávanej straty rodinného príslušníka, manžela a otca, narušila celistvosť rodiny s nezvratiteľnými následkami. Dôsledky utrpenej straty sú u žalobkýň 1/ a 2/ prítomné v ich každodennom živote. Skutočnosť, či po náhlom zavinenom úmrtí manžela a otca vyhľadali odbornú pomoc za účelom diagnostikovania psychických problémov, ako sa dovoľávajú žalovaní 1/ a 2/, nie je pre výsledok sporu rozhodujúca. Vzhľadom na súdom prvej inštancie vykonaným dokazovaním riadne zistené dovtedajšie spolužitie obeť a žalobkýň 1/ a 2/ a okolnosti vzniku ujmy vyššie rozpísané spôsobené porušením povinností žalovanou 1/ odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie nepochybuje o tom, že šlo o intenzívny závažný zásah do osobnostných práv žalobkýň 1/ a 2/ (práva na súkromie a rodinný život žalobkýň 1/ a 2/), na ktorého odčinenie nepostačuje morálne zadošťučinenie spočívajúce v ospravedlnení sa a prejavení ľútosti žalovanou 1/.

14. Ustanovenie § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka nevymedzuje hranicu pre určenie výšky relutárnej náhrady za nemateriálnu ujmu. Výšku náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva podľa svojej úvahy v súlade so zásadami právneho štátu v zmysle článku II. Ústavy Slovenskej republiky a kritériami, ako je proporcionálna ochrana jednotlivých práv, pravidlá vyplývajúce zo zákona č. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov, komparácia obdobných prípadov. V prvom rade odvolací súd poukazuje na dôležitosť jednotlivých ľudských práv a základných slobôd vyjadrenú v čl. 15 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky. Vždy na prvom mieste ako najvyššia ľudská hodnota je chránený ľudský život a od neho odvíjajúci sa katalóg ľudských práv. Za ním nasleduje ústavou zaručené právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Pri určení výšky náhrady môže byť základom úvah súdu aj právna úprava náhrad pre osoby poškodené násilnými trestnými činmi podľa zákona č. 274/2017 Z.z., predtým zákon č. č. 215/2006 Z. z. podľa ktorej môže odškodnenie predstavovať 50-násobok minimálnej mzdy (§ 13 cit. zákona), pričom na obdobie roku 2015 bola minimálna mzda ustanovená sumou 380,00 Eur mesačne. Medzi základné princípy právneho štátu patrí aj predvídateľnosť súdnych rozhodnutí, a zásada právnej istoty, ktorá spočíva v tom, že súdy rozhodujú v podobných veciach analogicky, a teda zo samotného skutkového stavu je možné očakávať podobné rozhodnuté ako v iných už rozhodnutých veciach. Rozhodnutia v iných veciach môžu byť v tomto prípade základom úvah pre súd pri posudzovaní výšky finančnej náhrady. Odvolací súd poukazuje na nasledovné rozhodnutia slovenských súdov o nemajetkovej ujme spôsobenej pozostalým smrťou manžela a otca pri dopravnej nehode obdobne, ako je tomu v danej veci (žalovaná 1/ poukazovala v odvolaní na rozhodnutia, v ktorých bola odškodňovaná smrť synov, v jednom prípade smrť matky, ktoré preto nemožno označiť za analogické prípady, žalovaný 2/ rovnako poukazoval v odvolaní na rozhodnutia o odškodnení smrti matiek, pričom všetko šlo o rozsudky toto istého Krajského súdu v Žiline). Ide o rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. 07. 2015 sp.zn. 12Co 465/2014, ktorým bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej smrťou manžela a otca 3x 33.500 Eur, Krajského súdu v Trnave zo dňa 21. 5. 2014 sp.zn.11 Co116/2013, ktorým bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej smrťou manžela pri dopravnej nehode 33.000 Eur, Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. 10. 2013 sp.zn. 8 Co 264/2013, ktorým bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej smrťou 20.000 Eur za zásah do práv manželky a 23.000 Eur za zásah do práv dieťaťa, v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 2. 2013 sp.zn. 3 Cdo 18/2016 bola odškodnená smrť manžela a otca pri dopravnej nehode sumami 3x 23.000 Eur.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu súdom prvej inštancie priznaná náhrada za nemajetkovú ujmu vo výške 15.000,- Eur pre žalobkyňu 1/ ako manželku a 15.000,- Eur pre žalobkyňu 2/ ako dcéru zodpovedá vyššie popísaným kritériám proporcionality a vážnosti jednotlivých práv, priznanej výške náhrady nemajetkovej ujmy v obdobných konaniach a pravidlám podľa zákona č. 215/2006 Z. z.. V prípade žalovaného 2/ ako poisťovateľa zodpovednosti žalovanej 1/ vyplatenie určenej sumy náhrady nebude mať negatívny následok na jeho majetkové pomery a neznemožní jeho ďalšie podnikateľské aktivity oblasti poisťovníctva. Prvoradým je podľa názoru odvolacieho súdu zmiernenie následkov zásahov do zasiahnutých Ústavou SR garantovaných práv .

16. Žalovanými 1/ a 2/ uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdiť.

17. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

18. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalobkyne 1/ a 2/ boli v odvolacom konaní

úspešné, a preto im v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).